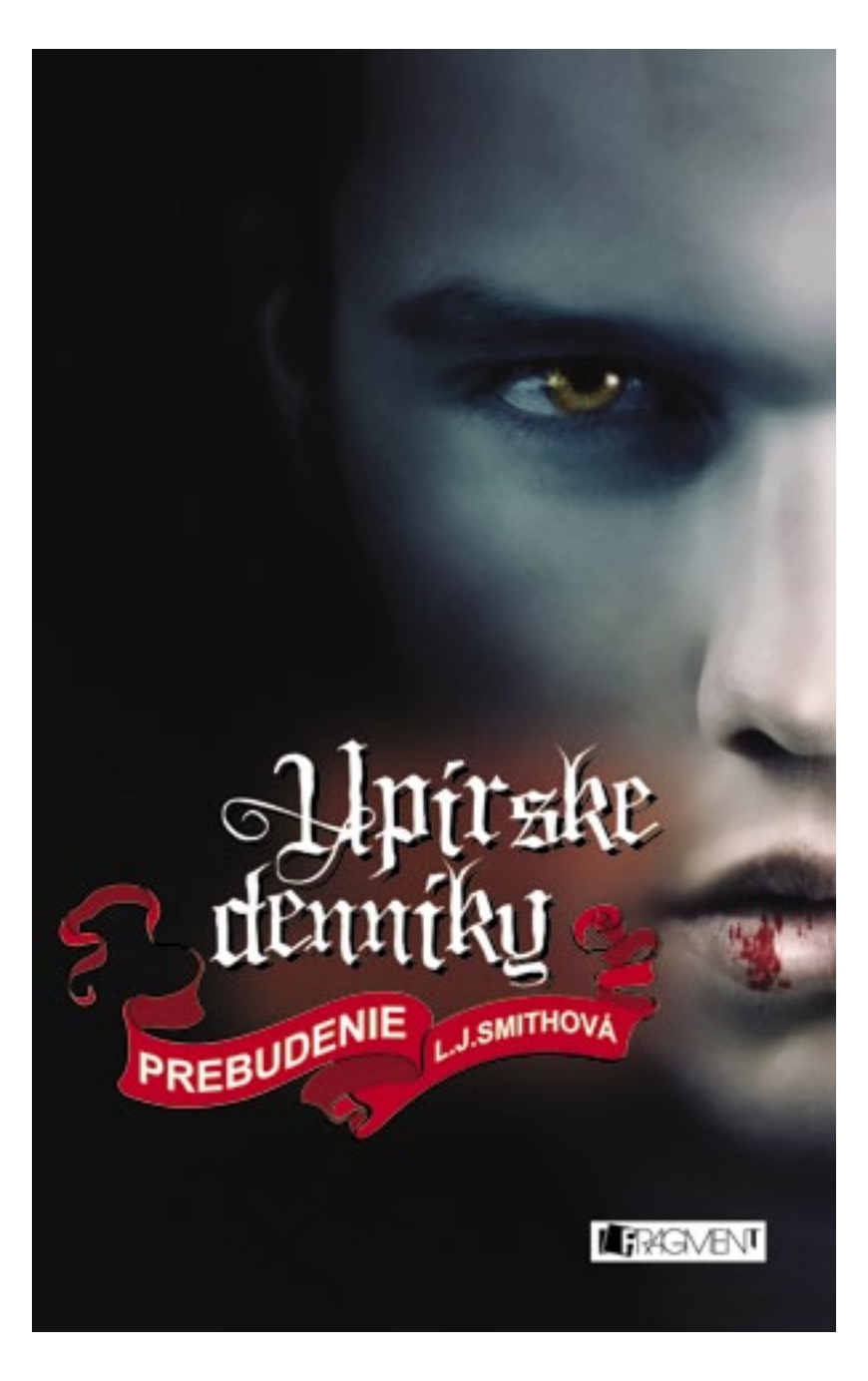

A close-up, high-contrast photograph of a person's face, likely a vampire, with pale skin and intense, golden-yellow eyes. The person's lips are slightly parted, revealing a small amount of blood. The background is dark and out of focus.

Upírske denníky

PREBUDENIE

L.J. SMITHOVÁ

FRAGMENT

Upírske denníky 1

- Prebudenie

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

L. J. Smithová

Upírske denníky 1 - Prebudenie – e-kniha

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Upírske denníky

PREBUDENIE L.J.SMITHOVÁ

Venujem svojej drahej priateľke a sestre Judy

*Osobitne ďakujem Anne Smithovej,
Peggy Bokulicovej, Anne Marie Smithovej
a Laure Pennyovej za informácie o Virgínii
a Jackovi a Sue Checkovcom za ich rozprávanie.*

4. septembra

Milý denníček,
~~dnes sa stane niečo strašné.~~
Neviem, prečo som to napísala. Je to šialené. Nemám dôvod na nervozitu, ba skôr mám sto dôvodov na šťastie, ale...

Je však pol šiestej ráno, nemôžem spať a bojím sa. Opakujem si, že je to len dôsledok časového rozdielu po návraťte z Francúzska. To však nevysvetľuje, prečo som taká vystrašená. Taká zúfalá.

Predvčerom, keď sme sa s tetou Judith a Margaret viedli autom z letiska, mala som zvláštny pocit. Zabočili sme do našej ulice a z ničoho nič som si pomyslela: „Doma na nás čakajú mama a otec. Stavím sa, že sedia na

verande alebo v obývačke a dívajú sa von oknom. Určite som im veľmi chýbala.“

Viem. Znie to úplne šialene.

A ešte čudnejšie je, že aj keď som zbadala dom a prázdnu prednú verandu, ten pocit sa nezmenil. Vybehla som po schodoch, stlačila kľučku a zabúchala klopadlom. Teta Judith odomkla a ja som vletela dnu. Zastala som na chodbe a normálne som čakala, že začujem mamine kroky na schodoch alebo ockov hlas z dielne.

Vtedy za mnou teta Judith pustila na dlážku kufor, zhlboka vzdychla a povedala: „Sme doma.“ Margaret sa zasmiala. A mňa ovalil najhorší pocit, aký som kedy zažila. Nikdy som sa necítla taká totálne opustená a stratená.

Sme doma. Aj ja som doma. Prečo to znie ako lož?

Vo Fell's Church som sa predsa narodila. Odjakživa bývam v tomto dome. Toto je moja detská izba s prepálenými dierkami na drevenej dlážke – zostali tam, keď sme sem s Caroline v piatej triede prepašovali cigarety a takmer sme sa pri šlukovaní zadusili. Keď vyzriem z okna, vidím našu dulu, na ktorú pred dvoma rokmi vyliezol Matt aj s chalanmi, aby sa dostali na pyžamový večierok, ktorý som usporiadala na narodeniny. Je tu moja posteľ, stolička, toaletný stolík.

A predsa mi to teraz pripadá zvláštne, akoby som sem nepatrila. Nie dom a veci, to ja som mimo. A najhorší je pocit, že patríť inam – len neviem kam.

Včera som bola utáhaná po ceste, tak som nešla na úvodné hodiny do školy. Meredith mi vyždvihla rozvrh, ale nemala som náladu telefonovať si s ňou. Teta Judith všetkým, ktorí mi volali, povedala, že som vyčerpaná a spím. No pri večeri si ma potom dosť čudne obžerala.

To je fuk, dnes sa tak či tak musím stretnúť s našou bandou. Sme dohodnutí na parkovisku pred školou. Preto sa tak bojím? Bojím sa ich?

Elena Gilbertová prestala písať. Uprene sa zadívala na posledný riadok, potriasla hlavou a pero sa jej vznieslo nad knižočku v modrej zamatovej väzbe. Potom náhle zdvihla hlavu a hodila pero aj knižku do veľkého okna. Obe veci sa len odrazili od skla a nepoškodené pristáli na čalúnenom sedadle pod oknom.

Smiešne. Totálne smiešne.

Odkedy sa ona, Elena Gilbertová, bojí ľudí? Odkedy sa vôbec niečoho bojí? Vstala a zlostne si strčila ruky do vreciek červeného hodvábneho kimona. Nepotrebovala sa pozrieť do ozdobného viktoriánskeho zrkadla nad čerešňovým toaletným stolíkom – vedela, čo uvidí. Uvidí seba, cool babu, štíhlu blondínu, ktorá určuje trendy medzi spolužiačkami na strednej, ktorú by chcel každý chalan a ktorej sa každá iná túži podobať. A ktorá sa teraz výnimočne mračí a kriví pery.

Stačí horúci kúpeľ, káva a budem v poriadku, pomys-

lela si. Ranný rituál umývania a obliekania pôsobil upokojujúco a ona si ho vychutnávala. Vyberala si, čo si obliečie – z novej garderóby nakúpenej v Paríži. Napokon zvíťazil bledoružový top a biele plátenné šortky, kombinácia, v ktorej trochu pripomínala pohár s malinovou zmrzlinou. Na zjedenie, pomyslela si, a zrkadlo jej ukázalo dievča s tajuplným úsmevom. Obavy sa rozplynuli. Boli preč.

„Elena! Kde si? Zmeškáš do školy!“ ozval sa zdola tichý hlas.

Elena si posledný raz prečesala hodvábne vlasy a vzadu si ich zviazala tmavoružovou stužkou. Vzala ruksak a zišla po schodoch.

Štvorročná Margaret jedla za kuchynským stolom vložky s mliekom a tete Judith sa niečo pripaľovalo na sporáku. Teta Judith bola typom ženy, ktorá vždy pôsobí neurčito podráždene – mala úzku miernu tvár a riedke strapaté vlasy, teraz neporiadne stiahnuté do chvosta. Elena ju pobožkala na líce.

„Dobré ráno. Prepáčte, milé moje, ale nemám čas na raňajky.“

„Elena, nemôžeš odísť bez raňajok. Potrebuješ bielkoviny...“

„Kúpim si pred vyučkom šišku,“ odvetila pohotovo, pobožkala malú Margaret na biele vlasy a obrátila sa na odchod.

„Elena!“

„Po škole asi pôjdem k Bonnie alebo k Meredith, tak na mňa nečakajte s večerou. Pá!“

„Elena!“

Elena už bola pri dverách. Zavrela ich za sebou a za šomraním tety Judith. Vyšla na verandu.

A zastala.

Vrátili sa neprijemné pocity z rána. Úzkosť, strach. Istota, že sa stane niečo strašné.

Maple Street bola prázdna. Vysoké viktoriánske domy, ktoré lemovali ulicu, vyzerali čudodne a mĺkvo, akoby boli prázdne. Pôsobili ani nie ako domy, lež ako kulisy, pozostatky po nakrúcaní. Vyzerali, akoby v nich neboli ľudia, no zato veľa prečudesných a striehnuvých bytostí.

To je ono – niečo ju pozoruje. Obloha nemala dnes ráno modrú farbu, vyzerala mliečna a nepriehľadná ako obrovská misa obrátená hore dnom. Bolo dusno a Elena by prisahala, že sa na ňu upierajú oči.

Na starom strome pred domom zazrela niečo tmavé.

Bola to vrana. Nepohla sa, rovnako ako žltkasté listy okolo nej. To ona ju pozorovala.

Nebuď smiešna, okríkla sa Elena v duchu. No nepomohlo to. Jednoducho to vedela. Bola to najväčšia vrana, akú kedy videla. Uraštená. Hladké čierne perie sa dúhovo ligotalo. Jasne videla každý detail: chtivé tmavé pazúry, ostrý zobák, ligotavé čierne oko.

Vrana sa ani nepohla, akoby bola z vosku. No pod jej pohľadom sa Elena pomaly začervenala. Krk a líca jej zaliala horúčava. Len preto, že tá vrana... sa na ňu dívala. Dívala sa na ňu tak, ako sa dívali chlapci, keď mala plavky alebo priesvitnú blúzku. Akoby ju vyzliekala očami.

Kým si uvedomila, čo robí, zhodila ruksak a zdvihla kameň, čo ležal vedľa cesty. „Vypadni,“ zasyčala a vo vlastnom hlase cítila rozochvený hnev. „Padaj! Zmizni!“ Hodila kameň do koruny stromu.

Listy sa rozprskli, ale vrana vzlietla nezranená. Jej obrovské krídla tĺkli do vzduchu s hukotom, akoby sa dvíhal celý krdeľ. Elena sa v panike prudko zohla, keď jej vták preletel priamo nad hlavou a vzduch, ktorý krídlami rozvíril, jej rozstrapatil plavé vlasy.

Vrana však vystúpila do výšky a na papierovo bielej oblohe sa začernela jej silueta. Zaznelo jedno chrapľavé zakrákanie a odletela k lesu.

Elena sa pomaly vystrela a zahanbene poobzerala. Ako sa to správa? Keď už ten vták zmizol, obloha opäť pôsobila normálne. Listy sa zachveli vo vánku a Elena sa zhlboka nadýchla. Obďaleč sa otvorili dvere a na ulicu sa so smiechom vyhrnulo niekoľko detí.

Usmiala sa na ne, znovu sa nadýchla a úľava ju zaplavila ako slnečné svetlo. Ako mohla byť taká hlúpa? Je krásny deň, ktorý sľubuje samé príjemné veci. Určite sa nič zlé nestane.

Nie, nič – len príde neskoro do školy. Určite už na ňu všetci čakajú na parkovisku.

Čo keby si im povedala, že si kameňmi zahнала nejakého šibnutého voyeura? zišlo jej na um a zachichotala sa. To by bolo!

Na strom už nepozrela a čo najrýchlejšie vykročila po ulici.

Vrana preletela vrcholcom mohutného duba a Stefan automaticky zdvihol hlavu. Keď videl, že je to len vták, uvoľnil sa.

Oči mu klesli k ochabnutej bielej kožušine, ktorú držal v rukách, a ľútostivo sa zmraštil. Nechcel ho zabiť. Keby si bol uvedomil, aký je vyhladovaný, ulovil by niečo väčšie ako zajaca. Samozrejme, práve toto ho najviac desilo: nikdy nevedel, aký silný bude hlad a čo bude musieť spraviť, aby ho zahnal. Vlastne mal šťastie, že tentoraz zabil len zajaca.

Stál pod prastarými dubmi a pomedzi lístie mu na kučeravé vlasy dopadali slnečné lúče. V džínsoch a tričku vyzeral Stefan Salvatore ako normálny stredoškólák.

Ibaže ním nebol.

Sem do lesa, kde ho nik nepozoroval, sa chodieval nasýtiť. Teraz si pooblizoval ďasná a pery, aby na nich nezostala ani škvrnka. Nechcel riskovať. Aj tak nebolo ľahké zvládnuť túto maškarádu.

Znovu uvažoval, či to nemá vzdať. Možno by sa mal vrátiť do Talianska, do svojej skrýše. Prečo si vôbec vzal do hlavy, že sa mu návrat do sveta, ktorý žije v dennom svetle, podarí?

Ibaže život v tieňoch ho už neuspokojoval. Mal po krk tmy a bytostí v nej. A predovšetkým mal po krk samoty.

Nebol si istý, prečo si vybral práve Fell's Church vo Virgínii. Na jeho vkus to bolo primladé mesto – najstaršiu budovu postavili len pred pol druhu storočím. Žili tu však spomienky a duchovia z občianskej vojny, presne takí skutoční ako supermarkety a reťazce rýchleho stravovania.

Stefan vedel oceniť, keď ľudia prejavovali úctu k minulosti. Povedal si, že obyvatelov Fell's Church si možno časom aj oblúbi. A možno si medzi nimi predsa len nájde svoje miesto.

Samozrejme, nikdy ho úplne neprijmú. Pri tej myšlienke mu ústa skrivil trpký úsmev. V také niečo ani nedúfal. Na svete niet miesta, kam by celkom patrilo, kde by mohol byť skutočne sám sebou.

Iba ak by sa rozhodol, že odíde do tieňov...

Zahnal tú myšlienku. Tmu zavrhol a tieň opustil. Urobil za tými rokmi hrubú čiaru a dnes začína odznova.

Uvedomil si, že stále drží zajaca. Jemne ho zložil na vrstvu hnedých dubových listov. V diaľke, ktorú by ľudské ucho už nevnímal, rozoznal fučanie líšky.